

Poglavlje 1

Stella

Netko me prati. Neki tip. Gotovo sam sto posto sigurna u to – točnije, devedeset devet i pol posto. Iako bi me to trebalo prestraviti, trenutno sam više zaintrigirana nego uplašena. Krišom pogledam prema dotičnom uhodi preko košare s organskim jabukama. Visok, vitak, u dobroj formi – barem sudeći prema tome kako mu kaput savršeno prijanja uz široka ramena – pravilne crte lica, lijepa linija čeljusti. Kosa boje čokolade i preplanuli ten. Čokolada i maslac od kikirikija. Mljac.

Potisnem posprdni smijeh. Nije pametno ići u kupovinu kad si gladan; sve ti počinje izgledati primamljivo. I, dobro, možda sam otprilike osamdeset posto sigurna da me prati. Sagledajmo činjenice: Mega Seksi Frajer se pojavio u svakom prolazu u kojem sam bila, ali ne djeluje kao tip koji bi ikoga uhodio. U njemu ima nešto pretjerano samouvjereno, kao da se silno trudi ne biti primijećen. Sretno mu bilo. Lik zrači nečime što nema veze s izgledom, više sa čistim magnetizmom. I to toliko jako da mi djeluje nekako poznato, što je potpuno suludo. Da sam ga već srela, zapamtila bih taj posební oblik seksepila.

Prati li me? Nisam još sigurna. Trebam dodatno proučiti situaciju.

Možebitni progonitelj podigne glavu, krupne šake ovijene oko ružičaste jabuke Honeycrisp, iste vrste koju sam maloprije stavila u svoju košaru. Oči zelene poput žada, ispod tamnih, izražajnih obrva, uhvate moj pogled pa ga brzo skrenem. Srce mi snažno lupa jer me uhvatio na djelu.

Ne, definitivno nije moguće da me uhodi. Tipovi poput njega nikad ne gledaju djevojke poput mene. Njih privlače visoke, mršave božice sa-

vršenih crta lica, ili džepne Venere krupnih očiju i vrcastih osmijeha. Ne gledaju djevojke prosječne visine, prosječne težine i prosječnog izgleda. Ja to najbolje znam; cijeli sam život nevidljiva tipovima poput njega. Još od prvog razreda, kad je mali Peter Bondi ganjao sve djevojčice kako bih ih poljubio – osim mene.

Grozno je znati da si jedina djevojčica u razredu koja je toliko odbojna dječacima da te čak ni najgori šmrkavac ne želi taknuti. Još me malo boli sjećanje na sve te curice koje su vrištale dok je Ljubilica Peter trčao za njima tijekom odmora.

No nemam se pravo žaliti. Imam ja svojih dobrih strana: čistu kožu – to je uvijek plus – i pristojne usne. Mama me zvala Bardot, ne zato što sam nalikovala na tu zvijezdu šezdesetih, nego zato što je smatrala da imam usne poput nje. „Kao da ih je ubola pčela”, znala je govoriti, što zapravo zvuči vrlo bolno i gnusno. I uvijek sam bila obdarena svilenkastom, zlatno-crvenom, blago kovrčavom kosom.

Da se razumijemo, ja volim svoju kosu – i trebalo mi je dvadeset i devet godina da mogu to reći ne brinući se da zvučim umišljeno. Ali neki muškarci očekuju više od moga lica kad vide tu kosu. Očekuju zapanjujuću ljepotu, a ne prosječnu privlačnost. Kako to znam? Rekli su mi to. Više od jedanput. A to boli. I, naravno, uz takvu kosu dolaze i pjegice. Muškarci ih ili obožavaju ili mrze.

Iskreno, veća je vjerojatnost da ću privući štreberske tipove koji obožavaju stripove. Tipove mekanih tijela i oštih umova. To mi odgovara. Puno mi je draža osobnost od mišića. I kad malo bolje promislim, gospodin Zanosni se vjerojatno pita zašto sam ja svugdje gdje i on, i nije nimalo zainteresiran.

Odmahujući glavom na svoju paranoju, krenem prema policama s keksima, koje su žalosno prazne. *Snježna neman*, kako je mediji zovu, dolazi prema nama. Budući da je ožujak i Njujorčani su već počeli uživati u proljeću, nitko nije osobito oduševljen tom iznenadnom olujom. U pravom duhu gradskih stanovnika suočenih s mogućnošću da će se trgovine uistinu zatvoriti, uslijedila je panika. Ljudi su gomilali zalihe osnovnih potrepština poput toaletnog papira, kruha, vode i nezdravih grickalica.

Nikad mi nije bilo jasno to s kruhom, jer čini se da nitko ne kupuje ništa što ide uz kruh. Maslaca od kikirikija još ima na policama, baš kao

i marmelade. Što ti ljudi rade s kruhom u slučaju nužde? Šćućure se uz hrpe toaletnog papira i jedu kriške kruha bez ičega čekajući pomoć?

Kako bilo, ostalo je još samo nekoliko pakiranja čokoladnih keksa i jedan usamljeni paketić Oreosa s dvostrukim punjenjem. *Bez brige, mala moja raskošna poslastice, pronaći ću ti dobar dom.* Dohvatim paketić i spremam se staviti ga u svoju košaru kad se gospodin Čokolada s maslacem od kikirikija pojavi iza ugla. Opet?

Njegov dugi korak zastane kad me ugleda i podigne lagano obrvu kao da je i on pomislio, opet ti? Pogleda u kekse u mojoj ruci i stisne svoje lijepe usne. Jer to su stvarno lijepe usne. Lijepo oblikovane, široke, ni prepune ni pretanke, nego jednostavno...

Isuse, blejim u njegova usta. A on zuri u mene.

Stojimo jedno nasuprot drugomu kao revolveraši kod O.K. Corrala, i to traje nekoliko trenutaka, tijekom kojih se u donjem dijelu moga trbuha širi toplina. Baš kao i među mojim nogama. Užasnuta, okrenem se i pobjegnem. Kao kukavica. Jer se počinjem crvenjeti. Već je dovoljno loše to što me već dvaput uhvatio kako buljim u njega. Uхватiti me s rukom u posudi za kekse, da parafraziram poznatu frazu, bilo bi još gore.

Itekako sam svjesna svoje guzice i njenih izdašnih proporcija dok ubrzanim korakom prolazim pokraj Keeblerovih vilenjaka. Bijesna na vlastitu nesigurnost, odlučim usporiti i preuzeti kontrolu, te nastavim hodati njišući bokovima.

I dalje uzdrmana tim mini-obračunom, žurno uzimam tampon i novi gel za tuširanje, pa se uputim prema odjelu sa sladoledima. Imam plan koji uključuje kekse, preljev od čokolade i moj omiljeni sladoled od mente s komadićima čokolade.

Skrenem iza ugla i naglo zastanem. Gospodin Visoki, Mrki i Optužujući otvara zamrzivač sa sladoledima i poseže za posljednjim...

„Nećeš uzeti mentu!” To nije pitanje.

On zastane i podigne svoju tamnu obrvu, ovaj put malo više i još razdražljivije. Bože, te oči, zelene kao grijeh i okružene nevjerojatno gustim trepavicama. Trepavicama na kojima bi mu pozavidjela svaka djevojka. No ništa drugo na njemu nije ženskasto. „A što ako hoću?”

Koža mi se naježi, što nema nikakve veze s hladnoćom iz zamrzivača. Ima blagi britanski naglasak, mjestimično ispran kao par iznošenih tra-perica. A njegov glas? Uh. Podsjeća na seks i izgužvane plahte, mokre od znoja, na zdrobljene kekse prelivene vrućom rastopljenom čokoladom.

Stvarno trebam nešto pojesti prije nego što sljedeći put odem u dućan. Trebala bih otići na blagajnu i ravno doma.

Ali ovdje se radi o sladoledu od mente s čokoladom. Ljutito stupam niz prolaz, pretjerano svjesna kako se moje tijelo probija kroz prostor dok mu se približavam. Sranje, ovaj tip je opasan – koktel neodoljivih feromona i zamamne srditosti. Psihički se pripremam na okršaj.

„Cijeli dan maštam o tom sladoledu.” A ostala je samo jedna kutija. Mislim, stvarno. Što je s ovim dućanom? Zar su svi u gradu navalili na njega?

Gospodin Zamamni premjesti težinu s jedne noge na drugu i nagne svoje vitko tijelo prema meni. „I ja sam žudio za njime.” Ovi prste oko gornjeg dijela kutije.

Nema jebene šanse. *Okej, stari, ovo je rat.*

Zgrabim donji dio kutije. „Ne želiš se naći između žene i njenog sladoleda, kompa.”

On zaškilji prema meni. Bože, stvarno mi djeluje poznato. Ne u smislu *gdje si bio cijelog mog života*. Više kao, *jesi li nedavno bio na televiziji – i molim te, nemoj da ispadne da si osumnjičen za ubojstvo*. Seksi ubojica? Možda. Definitivno ima tu neku vibru zločestog dečka.

Ima tamnu kosu koja je kraća sa strane te dulja i razbarušena na vrhu. Pada mu preko očiju i zapliće se u njegove nevjerovatno duge trepavice. Imam suludi poriv odmaknuti mu te pramenove sa čela. Ali to ne učinim.

Ukipljena sam od njegova pogleda. Isuse, kakva arogancija. Pogled mu je nadmen i krajnje samouvjeren, kao da je naviknut uvijek dobivati sve što želi. Ponovno promijenim predodžbu o njemu. Pitam se je li možda bogataški sin koji glumi „običnog dečka”. Njegov sivi pulover je od kašmira, i premda mu mornarski kaput i traperice izgledaju iznošeno, kraj im je previše dobar da bi bili konfekcijski. U svojem poslu viđam dovoljno bogatih ljudi pa znam prepoznati skupu odjeću na nekome.

Ili je bogat, ili jako vješt u pronalaženju kvalitetne odjeće u trgovinama rabljene robe. I dalje mi je neobično poznat. Ne mogu točno reći zašto, i živcira me što ne znam. Obično odlično čitam ljude, ali ovaj tip ne spada ni u jednu kategoriju.

Glas mu poprimi oštar ton. „Ti si uzela Oreose, srce. Ja ću uzeti sladoled.”

Privijem čvršće uz sebe svoje dragocjene kekse. „I treba im Moćna Menta da ih kompletira.”

„Moćna Menta?” Kratko se nasmije. „Zar doista govoriš o sladoledu kao o nekom super junaku?”

„Svakako me ima moć ispuniti totalnim blaženstvom.”

Ona njegova arogantna obrva se ponovno podigne. „I to bi me trebalo uvjeriti da ti ga prepustim?” Nešto mu smrkne pogled, nešto od čega mi kožu preplavi neželjena toplina. „A što ako i ja želim osjetiti blaženstvo?” prošapće, zvučeći kao seks i vruća čokolada.

Uh, stvarno mu ovo dobro ide. Vjerojatno je mnogim ženama oteo sladoled tim svojim glasom koji rastapa gaćice.

„Baš šteta. Na ovom sladoledu piše moje ime, gospodine.” Povučem kutiju, ali on pojača svoj stisak oko nje i ne mogu mu je istrgnuti iz ruke.

Nagne se prema meni, donoseći sa sobom miris sapuna s daškom limuna i meda. „Ako misliš da ću ti prepustiti ovaj sladoled, onda stvarno živiš u svijetu mašte, bombončiću.”

„Bombončiću?”

„Čula si me.” Zatim se široko nasmiješi – otkrivajući zube – i kimnuvši glavom pokaže prema drugim okusima. „Odustani i uzmi onaj s tri okusa. Jer ovaj sladoled je moj.”

Ovo je smiješno. Ja se nikada ne prepirem sa strancima. I definitivno se ne prepirem sa seksi frajerima. U normalnim bih okolnostima bacila neku šalu o nestašici sladoleda zbog snježne oluje, zaželjela dotičnom strancu ugodnu večer i otišla svojim putem. Svade ništa ne rješavaju. Međutim, eto, ponašam se kao luđakinja. Ta me spoznaja ne spriječi da zarežim: „Želim. Sladoled. Od. Mente.”

Dovoljno mi je blizu da mu vidim mali ožiljak točno ispod lijevog oka, napola skriven tim djevojačkim trepavicama. Kakva nepravda, te trepavice. „Nema šanse, bombončiću.”

Opet on s tim bombončićem. Nemam pojma što to znači, ali ne kanim odustati. Moja čast je u pitanju.

Nijedno od nas se ne pomiče. Ja se mrštim na njega, on se mršti na mene. U ovom trenutku ga sasvim jasno čitam. Kao otvorenu knjigu.

Hajde, bombončiću. Izazivam te da pokušaš.

Misliš da ti ga ne mogu preoteti?

Znam da ne možeš.

Arogancija njegovog nijemog izazova digne mi tlak. Stella Grey možda jest prosječna djevojka divlje kose i guzice koja je vidjela previše keksa, ali *nije* slabić. Ignorirajući činjenicu da sam počela razmišljati o sebi u trećem licu, ignorirajući svoju razboritu stranu koja viče: „Ne! Ne-moj to učiniti!”, prihvatim bačenu rukavicu.

Podignem se na prste, spremajući se zadati mu konačni udarac.

I poljubim ga.

John

Zabezeknut sam. Od jednog poljupca. Koji nije čak bio ni vruć i strastven. Obična pusa. Brza, gotovo neprimjetna. Jedva sam stigao reagirati prije nego što je završila i pobjegla. Ali tijekom tog kratkog kontakta, bio sam potpuno prisutan. U tom čudnom trenutku, svaki mišić u mojem tijelu se napeo, a srce mi je poskočilo u svojem kavezu. Osjetio sam njene meke, jastučaste usne – njihovu podatnost i elastičnost – i njezin topli dah kad je šokirano dahnula. Baš kao i ja.

*Dahn*uo sam. Koji me vrag spopao?

Neobičnost svega toga širi mi se kožom poput trnaca. Ovo je kraj jednog usranog dana, kojem je prethodio usrani tjedan, usrani mjesec, usrana godina. Uvaljan do grla u sranje, ugodno sam otupio. Postojim u svijetu bez uspona i padova. I to mi odgovara. Baš kao i male, jednostavne aktivnosti koje prakticiraju normalni ljudi. Nakratko se pretvaram da sam jedan od njih, običan čovjek. Večeras kupujem namirnice prije nego što stigne oluja. Sviđa mi se ta normalnost.

I sad je sve to razbijeno. Blejim u smjeru u kojem je pobjegla moja razbojnica koja se umjesto oružjem služi poljupcima, maglovito svjestan da mi obraz i uho počinju trnuti od ledenog zraka iz zamrzivača i da bih se trebao maknuti. Ali još mi jedan osjećaj zaokuplja pozornost. Nešto što sam mislio da sam izgubio. Onaj osjećaj kad mi krv uzavre i snažno juri kroz vene, kad mi je disanje neravnomjerno i ubrzano, kao da sam naglo zastao iz punog sprinta.

Kurac mi je tvrd. Samo od jedne pusice u usne. Od sasvim prosječne djevojke. I opet... Koji mi je vrag?

No dobro, nije baš sasvim prosječna. U mislima još vidim njihane njenog sočnog, oblog dupeta, lijepo obujmljenog uskom crnom suknjom, dok se udaljavala od mene. Crna suknja, crne tajice, crne vojničke čizme, crvena kosa.

Bože, ta kosa. Iako je ova žena očito munjena, kosa joj je prekrasna. Opazio sam je čim je ušla u dućan. Crvenokosa. Ta luda djevojka ima kosu briljantno zlatno-crvene boje, poput netom iskovanog novčića. Gusta, raskošna griva blistavih, raspuštenih kovrča uvija se poput zvjezdanog praska oko njezinog malog, običnog lica.

Bio sam gotovo šokiran kad se okrenula prema meni i kad sam joj ugledao lice. Kad vide takvu kosu, muškarci očekuju seks i grijeh. Ne velike, naivne oči i pjegice. Slatka kao bombončić. Seksi gotičarka s licem nevine seljančice. Mješavina djevojke iz susjedstva i Wednesday Addams.

Lagano odmahnem glavom, nastojeći se sabrati. Nema veze kako izgleda, ova je cura pobješnjeli zečić spreman na napad. Zašto me poljubila? O čemu smo se ono svađali?

Pogledam u svoju smrznutu, praznu ruku. Aha, da. Sladoled od mente.

Moji hladni obrazi razvuku se u široki osmijeh. Jedan-nula za Bombončića.

Zalupim vratima zamrzivača i krenem za svojim sladoledom.

Ona je već na blagajni i pokušava zakvačiti odbjegli pramen blistave kose iza uha. Njezin obli obraz rumeni se lijepom nijansom ružičaste boje, koja postaje sve izrazitija što joj se više približavam. Bijeli zubi grickaju punu donju usnu koje se vrlo dobro sjećam.

Sad kad je vidim ovakvu, sjetim se i onog šokiranog bljeska u njezinim očima kad me poljubila, kao da nije mogla vjerovati da je to učinila. Nikad nisam upoznao osobu koju je lakše čitati. Gotovo mogu vidjeti te lude kotačiće i zupčanike u njenom mozgu kako se ubrzano vrte kad stanem iza nje i odložim uz tresak svoju košaricu na kraj pokretne trake.

Totalno očekuje svađu. I to je očito izbezumljuje. Zanimljivo, uzevši u obzir da se prije nije susprezala. Počeo sam se pitati uhodi li me možda, što mi je definitivno odbojno. Ne treba mi još i progoniteljica u životu. Ali kad smo bili na odjelu voća i povrća, uputila mi je mrki pogled upozorenja pa sam odbacio tu teoriju. Ne, ova djevojka očito ne želi imati nikakvog posla sa mnom.

Podigne nos kao da njuši neki smrad. Ali me ignorira. O, ne, Bombončić mi je okrenula leđa, držeći svoju blijedu ruku na *mojem* sladoledu s mentom i čokoladom kao da se boji da ću joj ga preoteti. Ha.

Ponovno se nacerim dok ulazim u njezin osobni prostor gledajući joj u šiju, u taj jedva vidljivi dio mliječno bijele kože koji joj viri iznad iznošene tamnoplave kožne jakne. I oči su joj tamnoplave. Odjednom poželim da me ponovno pogleda tim očima, da me izazove svojim ljutitim pogledom.

Hajde, Bombončiću, pokaži mi te prkosne oči. Tako mi je jebeno dosadno. Tako sam otupio.

Približim joj se. Dovoljno sam joj blizu da će, ako pogrešno udahne, njeno prčasto dupe okrznuti moje međunožje. Ta pomisao izazove mnoštvo manje čednih, ali puno boljih misli u mojoj glavi. Čudi me to što ta neobična djevojka djeluje tako na mene. Njena kosa definitivno djeluje na mene. Čim sam je vidio, zamislio sam kako klizi preko mog ukrućenog kurca. Ali ona je previše bebasto slatka za moj ukus. Da ne spominjem činjenicu da bi mi vjerojatno prije odgrizla kurac nego ga pušila.

S tom jezivom mišlju u glavi, lagano se odmaknem od nje i bacim pogled prema namirnicama koje vadi iz košarice oštrim, nervoznim pokretima. Izuzevši ženske potrepštine, gotovo sve što je izabrala identično je sadržaju moje košarice. Sve do osam Honeycrisp jabuka, dva islandska jogurta s okusom vanilije, organske granole s brusnicama, mozzarelle od bivoljeg mlijeka, cherry rajčica, talijanskog kruha i dimljene slanine. Točno iste stvari. Ona je uzela zadnje Oreose. Ja sam htio Oreose. I ne-mojmo zaboraviti „Moćnu Mentu”.

Koji je to vrag? Ako me ne uhodi, a moram priznati da sam uglavnom ja bio korak iza nje, kako je moguće da smo uzeli iste stvari?

Jebeo čudno.

Ponovno je proučavam, iznerviran i, iskreno, prilično zbunjen tom pretjeranom svjesnošću njene blizine. Je li to privlačnost? Nisam siguran. Mene privlače samouvjerene žene. Žene koje dominiraju prostorijom čim uđu u nju. Okej, dobro, obično padam na seksi mačkice koje me gledaju kao da sam slatkiš. Plitak sam kad se radi o seksu. Što mogu!

Ova žena se kreće kroz prostor kao da se pokušava stopiti s njime. Sve do trenutka kad mi se suprotstavila. Onda se naglo promijenila. Sva

njezina pozornost usmjerila se na mene kao dvostruki udarac. To je bilo zapanjujuće. Uzbudljivo. Toliko dugo nisam osjetio takvo što da isprva gotovo nisam prepoznao taj osjećaj.

Kako neobično. I očito nema pojma tko sam. Što mi se sviđa. Jako. Iako me ne prepoznaju svi, ljudi mojih godina obično znaju tko sam. Ali ne i gospođica kradljivica sladoleda od mente.

Pustim da mi pogled klizi preko nje, znajući da ga osjeća, što je dodatni bonus jer je to čini razdražljivom.

Crte lica su joj neobične, nos mrvicu prevelik, brada četvrtasta, obrazi zaobljeni. A tu su i te pjegice. Raspršene kao šećer sa cimetom po njenom nosu i obrazima. Dovoljno su tamne da ti privuku pogled i izazovu u tebi poriv da ih prebrojiš, možda i pratiš njihov uzorak. Nikad mi se nisu sviđale pjegice. Previše ometaju.

Ima čak i dvije na usnama. Definitivno ometaju.

Ali želim ponovno vidjeti njezine oči. Krivnju u njima. Jer ona *jest* kriva. Stoji ondje vrpoljeći se i budno pazeći na svoju hranu. I totalno me ignorira. Kako dražesno.

Nadvijem se iznad nje kao grižnja savjesti. Njeni zaobljeni obrazi poprime tamno ružičastu boju, u srazu s pjegicama boje cimeta. Volim je izbacivati iz takta, iako vjerojatno ne bih trebao. Ne mogu točno reći zašto je tako, ali budući da sam uvijek slijedio instinkt, to i sada činim.

Blagajnica mi uputi mrzovoljni pogled. S pravom. Ja sam krupni muškarac i dišem za vratom mladoj djevojci bez pratnje.

Nasmiješim se blagajnici. „Poznajemo se.”

„Ne, ne poznajemo se”, kaže mala kradljivica sladoleda. Nije se ni potrudila okrenuti se prema meni.

Nagnem se prema njoj i pluća mi se ispune mirisom djevojačkog šampona i uznemirene žene. „Kako možeš to reći, Bombončiću? Ne ljubim svaki dan žene i dajem im svoj mliječni desert.”

Bombončiću kao da cijelo tijelo vibrira, razapeto između poriva za bijegom i onog za sukobom. Kladim se da će poriv za sukobom pobijediti jer je maloprije pobjegla. Ali onda se te tamnoplave oči okrenu prema meni. „Ja sam *tebe* poljubila. I to je moj *ledeni* desert.”

Njezin? Podignem obrvu dok se crveni. *Pokušaj ponovno, mala, lukava kradljivice.*

Ona mi uzvratu svojom podignutom obrvom. *Tko drži u ruci Moćnu Mentu, naivčino?*

Pomalo je impresivno što mi je tako jasno uspjela poručiti da sam naivčina jednim jednim pogledom. Blagajnica vrati Bombončiću ostatak novca, i ona se okrene kako bi otišla. Spoznaja da će uskoro napustiti moj život ispuni me uznemirujućom prazninom.

„Kako se zoveš?” upitam je, jer moram znati. Vjerojatno ima neko dražesno, prpošno ime.

Ona zastane. „Žao mi je, ne razgovaram sa strancima.”

Naglas se nasmijem. „Točno, samo ih ljubiš.”

Poljubi me opet, da se bolje upoznamo.

Ne. Ne želim poljubiti ovu žensku. Ona je prepredena blesača, i vjerojatno zatvara oči tijekom seksa i sastavlja u glavi popis za kupovinu – maštajući o još jednoj krađi sladoleda od mente s čokoladom. Mala kradljivica. Zlobna kradljivica deserta zbog koje sam ostao bez slatke zakuske tijekom snježne oluje. Trebao bih se vratiti i uzeti vražji sladoled s tri okusa. Ali mrzim dio od jagode. Zašto uopće stavljaju to sranje?

Odmahnem glavom i fokusiram se na gospođicu Mentu. Ona mi se sada podrugljivo smiješi, jer vrlo dobro zna da sam ostao bez slatkiša. Odjednom me spopadne djetinjasti poriv da je povučem za kosu ili uštignem za guzu. Ne mogu se odlučiti.

Perverzno i poremećeno, Jax.

„Stvarno mi nećeš reći kako se zoveš, kradljivice?”

„Kako se *ti* zoveš?” uzvrat mi, kao da ja nemam ime.

„John.” To je istodobno istina i laž. Nasmijehom se otkrivajući zube. „A ti? Treba mi tvoje ime da znam što upisati u prijavi policiji.”

Visoko podignute glave, ona uzme svoje vrećice, ali onda zastane, izvadi Oreose – zadnji paketić koji je uspjela zgrabiti prije nego što sam uspio stići do njih – i grubo ih stavi na pokretnu traku.

„Nahrani murjake keksima. Vjerojatno će biti gladni nakon slušanja tvoje kuknjave.” Rekavši to, okrene se i ode. Bez njihanja kukovima ovaj put, samo vojničko stupanje, i ja se ponovno poželim nasmijati.

„Ostavi pištolj – uzmi *cannole*.’ Kao u *Kumu*, ha?” povičem za njom.

Blagajnica me gleda kao da sam poludio. Moram se složiti s njom, jer na jedan bezumni trenutak poželim potrčati za Bombončićem, da vidim mogu li je još malo izbaciti iz takta – usprkos svojoj pretpostavci da je ukočena u krevetu, ili možda baš zbog toga. Ja volim izazove.

Ali ne smijem nikad zaboraviti tko sam. To je nepromjenjivo poput boje mojih očiju. U dobru i zlu, ja sam Jax Blackwood: slavan zato što

sam glavni vokal i ponekad gitarist u bendu Kill John, ozloglašen zato što sam se prije dvije godine pokušao ubiti. Svaka žena s kojom imam neku interakciju uvijek će to znati o meni, i to će nadalje utjecati na sve među nama. Slava i ozloglašenost idealne su za održavanje veza na površnoj razini. Draže mi je tako. Seks je seks, zabavan, jednostavan, obostrani užitak.

Gospođica kradljivica sladoleda od mente očito nije tip za brzinske jednokratne avanture. To mi je jasno. Iako mi je prepiranje s njom bilo zabavnije od svega što sam doživio proteklih nekoliko mjeseci, radije bih da ovaj trenutak ostane svjež i nevin nego da ga ukaljam tako da je pojebem i ustanem iz kreveta čim završim.

Gledam je kako odlazi i protrljam onu poznatu prazninu u prsima. Neke nam stvari jednostavno nisu suđene.